A MAN-EATING JEOPARD

A Buckner J. Grimes Story

Robert E. Howard

RGA/PGL Edition

ROBERT E. HOWARD

WRITING AS „PATRICK ERVIN”

COLECŢIA – COWBOY STORIES

TEXAS JOHN ALDEN

V.1.0

A RING-TAILED TORNADO

IUNIE 1936

Prima data publicata in Masked Rider Western, mai 1944
Republicat ca o poveste a lui Breckinridge Elkins
cu titlul „Texas John Alden”.

Tradusă şi Revizuită – Peter Potnicghe

Decembrie – 2017

Corectură – Şfaiţer Tiberiu

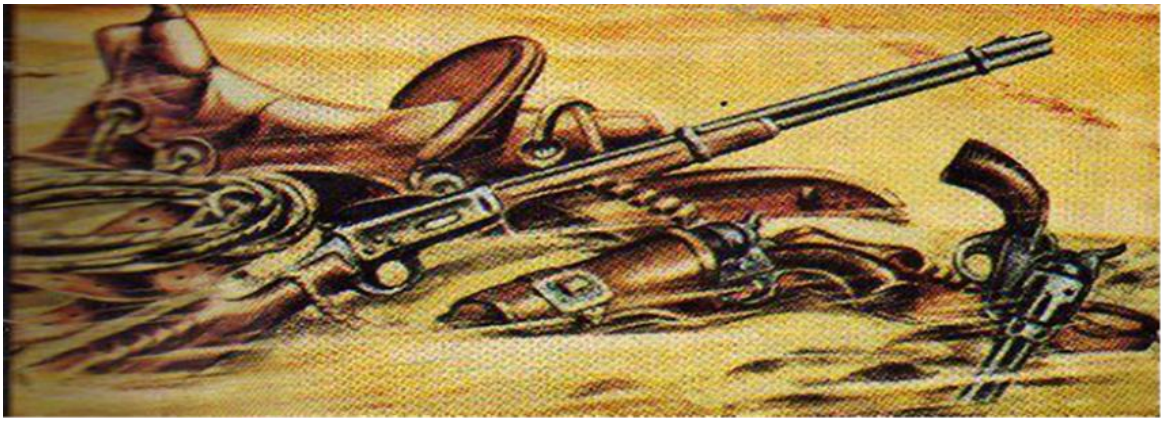

Am auzit că cetățenii din oraşul meu, Buckner J. Grimes, pentru a purta împotriva mea un război de hărțuială, s-au organizat într-un comitet de siguranță publică. Făcând asta mă irită. Cred ei că sunt o amenințare publică, sau ceva de genul acesta?

M-am săturat de calomniile lor. Nu eu am aranjat evadarea din închisoarea lor, vânătorii de bivoli au făcut-o. Cum aş fi putut ca eu, în acel moment să nu profit de acest avantaj?

În ceea ce priveşte împuşcăturile de la salon şi sala de dans, nu ar fi fost, dacă proprietarul nu ar fi fost implicat în acea situație. Din vina proprietarului Ace Middleton, atunci când şeriful oraşului descoperise nişte situații necurate în afacerea lui, în loc să se apere, a stat neputincios, depăşit de situație, şi sa angajat în acel schimb de focuri care au cauzat probleme mari.

Oamenii care spun că eu am declanşat acel război, pentru a distruge oraşul, sunt mincinoşi. N-am avut nici măcar presimțirea la început, că se vor întâmpla acele probleme. Oraşul se află în afara căii ferate şi este infestat cu jucători de cărți, pistolari şi vânători de bivoli, iar eu am căzut ca prostul în mijlocul afacerii.

Vizita mea în acest oraş al viciului sa întâmplat astfel: Mă îndreptam cu o cireadă de vite, de la Pecos la Goshen, unde era calea ferată. Şi am rămas acolo, după ce şeful şi ceilalți băieți s-au îndreptat spre sud. Eu am rămas fiindcă mi se aprinseseră călcâiele după Betty Wilkinson, o damă care te punea în situația să fii în permanență, cu mâna pe cuțit. Părea că mă place, dar aveam rivali, mai ales că apăruse un pistolar din Arizona, numit Bizz Ridgeway.

Persistența acestui personaj, era plină de agresivitate încât brusc mi-am ieşit din fire, şi într-o dimineață m-am dus unde locuia în Goshen, şi i-am spus:

— Eu sunt de mult aici, la tine nici măcar nisipul nu sa

scuturat de pe pantalonii tăi, eu sunt un om paşnic, generos şi îmi recunosc greşelile, dar acum mă deranjează depăşirea limitelor tale de bun simț, de ce nu ai stat în Arizona, şi a trebuit să vii aici să mă încurci pe mine? Sau de ce nu te duci acasă la locul tău? Te rog să o întrebi pe Betty Wilkinson, înainte ca să mă forțezi să mă ocup de tine.

El mă ascultă, după care îmi răspunse:

— Eu nu sunt singurul care este atras de Betty. De ce nu vorbeşti şi cu Rudwell Shapley, Jr.

— El nu este altceva decât un cățel pufos, am răspuns cu răceală. Nu-l socotesc un pericol serios. Ar fi cazul să îți faci ordine, în interiorul minții tale, şi să nu mă obligi să îți fac eu, că ai dat de dracul.

Sa ridicat, eu am pus mâna pe cuțitul Bowie, dar sa aşezat într-un scaun şi spre uimirea mea, a început să râdă cu lacrimi.

— Ce se întâmplă cu tine? l-am întrebat, şocat.

— Vai de mine! strigă el. Dar, eu nu am nici o treabă cu Betty. Eu am avut înainte, intenții matrimoniale cu o fată creolă, care a fost dragostea mea adevărată, dar acum sunt despărțit de ea.

— Hei, zic eu, ciulind urechile. Nu eşti îndrăgostit de Betty, ai o altă fată?

— Da, o frumusețe divină! a jurat el, ştergându-şi ochii. Gloria La Venner, care cânta la Cizma de Argint, pe timpul războiului de hărțuială.

Aici, emoțiile lui îl învingeau şi plângea cu voce tare.

— Dar, strigă el am fost alungat din oraş şi nu mă pot întoarce niciodată, fiindcă într-un moment de nervozitate, am lovit un barman, care a căzut şi a murit, şi acum sunt acuzat. Nu îndrăznesc să mă întorc, pentru că oamenii de acolo sunt porniți împotriva mea, încât amenință să mă aresteze când mă văd. Dragostea mea adevărată este departe iar asta îmi zdrobeşte inima, aşteptând în zadar pe mireasa mea, în timp ce eu locuiesc aici în exil!

— De ce nu i-ai scris o scrisoare?

— Nu ştiu să scriu şi nici citii, a spus el. Şi n-am încredere în nimeni, să-i trimit un mesaj. Este atât de frumoasă, încât creatura pe care o să trimit mesajul, probabil că o să se îndrăgostească sigur de ea!

Dintr-odată mi-a spus:

— Breck, tu ai o față cinstită şi niciodată nu am să cred despre tine, ce am spus. De ce nu te duci tu, să-i spui?

— Cred că este mai bine, dacă te țin departe de Betty, spusei

eu. O să aduc fata aici, la Goshen.

— Nu, nu sunt de acord! spuse el, dând din mâini. N-aş încredința nimănui altcuiva să mă ajute în această misiune sacră.

— Bine, am spus. Am să închiriez o diligență, pentru a o aduce aici.

— Voi număra orele până când la orizont nu voi vedea sosind, diligența cu dragostea mea adevărată! strigă el, luând sticla de whisky.

— Poate se va crede că am răpit-o, şi mă voi trezi şi cu Rudwell Shapley Jr. la Goshen, să mă caute, şi vor începe împuşcăturile.

— Cine a spus ceva despre împuşcături?

— Casa ta, spuse el, e departe de aici, nu-i aşa, domnule Grimes?

— Da, am spus. Locuiesc pe Muntele Wolf, jos, lângă Pecos, cu intrare în Rio Grande.

— Într-adevăr! spuse cu un fel de speranță în glas. Presupun că vă veți întoarce în curând?

— Nu, nu încă, zic eu. Probabil că voi rămâne aici toamna asta.

— Oh! zice el înfuriat plecând, ca şi când cineva îi dăduse un şut în spate.

M-am întrebat ce la putut face să reacționeze aşa, pentru că eu nu vorbisem că vreau să plec acasă. Dar nu avea nici un sens să-mi pierd timpul, încercând să descopăr motivul. Dar mă gândeam de ce ar trebui să vină, încă un pistolar în persoana lui Rudwell Shapley Jr. aici, la Goshen? El la mai menționat o dată, dar acum a doua oară ar trebui să-mi bun întrebarea, mult mai serios. M-am gândit că poate vorbea despre cineva dintre vechii pistolari, care poate a dispărut, dar bucătarul din restaurantul Laramie mi-a spus că este bine, la fel ca mulți alții.

Ei bine, oricum, şi eu am intrat de capul meu în banda căpitanului Kidd şi am tras în *war whoop*[1], care sa desfăşurat la câteva mile, spre vest de Goshen. M-am avertizat eu singur să nu pierd timpul, şi cu cât aduc mai repede pe Gloria La Venner, aici la Goshen, cu atât mai repede voi avea liber drumul spre Betty. Bineînțeles că ar fi fost mai uşor, şi mai rapid să-l aduc cu mine şi să-l prezint pe Bizz, lui Betty, dar nu ştiam cum va reacționa. Femeile sunt foarte imprevizibile în fața unor bărbați.

M-am dus să mănânc cina la o casă de la jumătatea drumului, o tavernă care se afla în prerie, la jumătatea drumului dintre Goshen şi locul unde se desfăşurase, războiul de hărțuială, dar

[1] War whoop – războiul de hărțuială.

când m-am apropiat, am întâlnit o cunoştinţă, care se îndrepta spre est.

Era un cowboy cu numele de Tump Garrison, dar acum părea că ar fi trecut printr-o moară de sorg. Marginea de la pălărie atârna scoasă din coroană, şi atârna în jurul gâtului ca un guler, iar hainele lui erau o grămadă de zdrenţe. Faţa lui era tumefiată, şi o ureche arăta semne că ar fi fost chinuită îndelung şi cu seriozitate.

— Ai intrat în vreo tornadă? întreb eu.

El mi-a aruncat o privire suspicioasă, din ochiul cu care încă mai putea vedea.

— Oh, tu eşti Breck, răspunde el. Creierul meu este atât de zdruncinat, că nu te-am recunoscut de la început, spune el, dar de fapt după cum arat... Abia în urmă cu câteva minute, am reuşit să-mi amintesc şi cum mă cheamă.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu curios.

— Eu, încă, nu prea reuşesc să înţeleg, spuse el, scuipând de trei sau patru ori. Cel puţin îmi amintesc că eram la o tavernă, pe malul marii, dar ceea ce sa întâmplat, după ce masa mea a fost spulberată în capul meu, totul este cam în ceaţă, dar până atunci memoria mea era impecabilă. Pe scurt, Breck, spuse el, în timp ce îşi freca pantalonii, pe care se observau amprentele unor călcâi de bocanci, te avertizez să ştii că dacă ajungi la Casa Half-Way, te sfătuiesc să-l evitaţi pe Yaller Jindus.

— Este o tavernă publică, zic eu.

— A fost, spune el, întorcându-se când spre stânga când spre dreapta lui, pentru a vedea dacă mai erau încă urme pe pantaloni. A fost până când Moise Harrison, vânătorul de bivoli, a făcut acolo o sărbătoare personală, şi a spus că lui nu-i plac vitele şi nici pe cei care le cresc. Mi-a spus aşa, chiar înainte să mă lovească cu pumnul, ca un început. A spus că mă avertizează să nu iau nici o vită din Texas, în timp ce el se bucură de o mică relaxare. După care mi-a mai tras un pumn ca să înţeleg bine, ce a spus el.

— Tu nu eşti din Texas, i-am spus eu.

— Asta i-am spus în timp ce trăgea, un dans de război pe pieptul meu îmi spune Tump. Dar el era prea ocupat să mă bată pe mine. Oricum, spune cowboy-ul m-a caftit, fără să-l intereseze de unde provin eu.

— Oh, te-a bătut rău, nu-i aşa? spun iritat. Ei bine, eu nu am probleme cu vânătorii, mă duc doar să mănânc, dar fii sigur că mie nu-mi sparge nimeni gura, cât mănânc cina la *Casa de la*

jumătatea drumului, indiferent de toți vânătorii de bivoli din Cimarron.

— Ți-aş da un dolar pentru a vedea distracția, spune Tump. Dar celălalt ochi, cu care încă mai văd, se va închide şi el repede, şi trebuie să mă gândesc să ajung printre prieteni.

Aşa că sa îndreptat spre Goshen, iar eu m-am dus la tavernă. Am ajuns, am ridicat capul drept, pieptul în afară, aşa cum făcea Căpitanul Kidd, şi am intrat.

— Hssss! mă atenționează barmanul. Pleacă, cât de repede poți! Moise Harrison doarme în camera din spate!

— Sunt mort de foame, am răspuns, aşezându-mă la o masă care se afla aproape de bar. Aduceți-mi o friptură cu cartofi şi ceapă, un litru de cafea şi o cutie de piersici. Şi în timp ce chestiile se prepară, vreau şi nouă sau zece sticle de bere pentru a spăla praful din pâlnia gâtului meu.

— Pleacă! spune barmanul. Reflectați şi luați în considerare: Sunteți tânăr şi viața este frumoasă, nu ştiți că Moise Harrison este împotriva celor ce se ocupă cu vitele? Când el este îmbuibat cu whisky, ca şi în prezent, este mai mult diavol, decât om. Mai mulți bărbați…

— O să vă rog să tăceți, şi să-mi aduceți cele solicitate? îi explicai eu.

El îşi scutură capul trist şi-mi răspunse:

— Păi, bine, la urma urmei, tu vei suferii, cel puțin, încercați să nu vă lăsați, a jurat că va bea sângele vieții, oricui îl trezeşte.

I-am spus că nu vreau să am probleme cu nimeni, şi el a intrat înapoi în bucătărie, dând şoptit, comanda bucătarului, apoi mi-a adus şi încasat zece sticle de bere, şi sa retras în spatele barului urmărindu-mă cu fascinație morbidă.

Am băut berea şi, în timp ce consumam liniştit masa, am ajuns să mă gândesc cum Moise Harrison avea tupeu, să ordone tuturor să tacă în timp ce el dormea. Dar sunt nişte mincinoşi cei care susțin că am aruncat sticlele goale lovind în uşa camerei din spate în scopul de al trezi pe Harrison.

Când bucătarul a adus mâncarea comandată, am vrut să curăț masa pentru ai face loc, aşa că eu în glumă am aruncat sticlele în uşa camerei, care au făcut zgomot ca şi cum cineva ar fi bătut la uşă. Era vina mea că Harrison avea un somn uşor?

Dar barmanul văzând, parcă înnebunise, şi sa ascuns în spatele barului, iar bucătarul alergă spre bucătărie, în timp ce o explozie de urlete se auziră, din camera din spate.

În clipa următoare, uşa a căzut din balamalele, şi un om enorm

intră urlând. Purta pantaloni de pânză, muşchiulos, iar ochii îi erau roşii ca la un comanche beat.

— Ce este cu această gălăgie? întrebă el cu o voce de-ți spărgea timpanele. Ochii mei mă înşală? Există acolo cineva care mâncă, fără să îi pese, care pare să fie un om alb?

— Tu eşti cel ce urli ca o turmă pe stradă! i-am spus eu brusc, iar ochii lui mă priviră, cu surprindere nevenind să-i creadă ce i sa spus.

— Cine ți-a permis să intri aici.

— Am venit singur şi mă simt bine, dar m-aş simți şi mai bine dacă nu ai urla.

— Care este numele tău, întrebă el.

Avea un cuțit de măcelar, şi un colt cu şase gloanțe în tocul de la centură.

— Spune numele tu, i-am întors eu replica. Dacă crezi că mă sperii, te înşeli. Iar dacă mai urli îți trag un pumn în craniu, de te fac să-ți fluiere urechile o săptămână.

— Asta-mi spui tu mie? întrebă el. O să te fac să-ți înghiți vorbele. Îşi apucă centura ca, şi cum urma să o desfacă, apoi, repede ca un fulger, apucă pistolul.

Dar eu îl privii cu calm, ştiind că în mâna dreaptă, aflată sub masă coltul meu de 45, îl țintea cu botul.

Barmanul îşi înălță capul din spatele barului.

— Heck, zise el cu ochii speriați, l-ai bătut pe Moise Harrison, lasă acest om în pace, nu ți-a făcut nimic! Nu pot să cred că este posibil să bați un om, pe care nu l-ai mai văzut!

— Este adevărul în apărarea mea? întrebai eu pe barman.

— Da fiindcă acesta este adevărul clar, zice el. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te iei în gură cu vânătorii de bivoli. Ar fi bine să te întorci la Goshen, unde ai prieteni.

— Am o afacere aici în War Whoop, spun eu. Mai bine vezi că, cafeaua mea e rece. Luați cana şi încălziți-o, nu-i aşa normal?

Deşi el a văzut că Harrison este beat, a găsit motive ca să-l bată. Barmanul îi spuse să nu facă scandal în taverna lui, şi a refuzat să-l servească până nu plăteşte ce a consumat. Parcă a înnebunit, sa îndreptat spre uşă, spunându-i că speră ca vânătorii de bivoli să îl spânzure cât de repede. Dar barmanul ia dat replica, cum că ar trebui să-l găsească fără arme, şi că de acum va dormii doar cu ele.

În timp ce ascultam, mi-am terminat cina şi m-am pregătit pentru război.

Era pe la apusul soarelui când am hotărât să mă îndrept spre

locul unde aveam treabă. Prima dată mă îndreptai să văd mulatra lui Bizz, înainte să fac altceva. Aşa că m-am dus până în grajd, am văzut că calul meu avea hrană multă, şi apoi m-am îndreptat spre *Cizma de argint*, care era cea mai mare clădire din oraş.

Am avut o mare dilemă, dar nu am văzut nici un cowboy. Cei prezenți erau, în cea mai mare parte, jucători, vânători de bivoli, soldați sau călători. War Whoop nu este popular, la capitolul vite. Ei avertizează fiecare cumpărător, că dacă vor vite să le cumpere de la Goshen. Am întrebat un barman unde era Ace Middleton, şi el mi-a arătat un om solid, cu o vesta fistichie şi un lanț de ceas de aur. Purta haine groase şi frumoase, un diamant şi o mustață ceruită.

Aşa că m-am apropiat de el. Ma privit surprins.

— Oh, un *cowpuncher* - un cowboy, nu? Ei bine, banii tăi sunt la fel de buni ca de la oricine. Bucură-te de prezent, dar nu te deda la sălbăticii.

— Nu vreau să mă ocup de sălbăticii, spun eu. Vreau să o văd pe Gloria La Venner.

Când spun numele, parcă a avut un şoc convulsiv, şi sa înecat cu fumul de la trabuc. Toată lumea s-a oprit să râdă, să vorbească şi toți sau întors să ne privească.

— Ce ai spus? întrebă nervos, trăgând din trabuc. Am auzit sau mi sa părut că ai zis că vrei să o vezi pe Gloria La Venner?

— Cred că am spus clar, îi explic eu. Vreau să o duc înapoi la Goshen, ca să se căsătorească...

— Sunteți prost! spune el, şi luând o mătură, de lângă o masă, mă lovi cu ea în cap, pe neaşteptate.

Dacă nu aşi fi avut pălărie Stetson pe cap, ar fi putut să-mi spargă capul. Dar şi aşa, încercând să-mi, găsesc echilibrul, trei sau patru oameni m-au prins, şi cineva mi-a smuls pistolul din teacă.

— Aruncați-l afară! urla Ace, strigând ca un om sălbatic. Avea fața purpurie de nervi. Ai venit să-mi furi fata, nu-i aşa? Țineți-l să-i dau câteva să se trezească, din prostie!

Apoi se repezii, şi mă lovi foarte tare în nas, în timp ce ei mă țineau de mâini. Ei bine, până atunci nu am opus nici o rezistență. Eram prea uimit. Dar acest lucru a mers cam prea departe, chiar dacă Ace era stăpânul localului, aşa cum se părea.

Când ceilalți mă lăsară de mâini, fără să se aştepte, l-am lovit pe Ace în stomac, sa ridicat pe vârful picioarelor cu un sughiț, şi sa prăbuşit pe podea ca un pom tăiat. Apoi am început să-mi exersez cizmele pe el, până când simții că cineva, mă lovii iar cu

coada de la mătură, peste urechea stângă. Asta mă cam supără, aşa că m-am îndreptat spre cel ce mă lovise, şi care încă avea mătura în mână, uitându-se când la ea când la mine. Când se uită la mătură, îl trăsnii cu un pumn în maxilar, se clătină, căzu în genunchi, şi se lăsă încet pe partea dreaptă de parcă se pregătea de culcare. Un ticălos încercă să mă prindă de gât din spate, dar avu ghinion, m-am lăsat brusc în față, şi l-am aruncat peste cap. Căzu, izbindu-se de capul de la bar, şi se întinse trecând la somn de voie. Până să mă dezmeticesc, săriră doi pe mine. Aşa că am încercat să mă feresc, când auzii o împuşcătură, mă uitai spre uşă văzând un om care intrase, cu un pistol spre mine. Înainte de a-mi putea apuca cuțitul, acel tip strigă:

— Lasă cuțitul, eu sunt şeriful oraşului şi vă arestez!

— Pentru ce? întrebai eu surprins. N-am făcut nimic, doar m-am apărat!

— Nimic! zise acel Middleton cu înverşunare, în timp ce doi îl ridicară în picioare. Tocmai ai tăiat cinci sau şase dintre cei mai importanți cetățeni ai noştri! Iar mie mi-a rupt, maxilarul şi aproape mi-a scos stomacul meu, prin coloana vertebrală, spuse nervos Ace.

— De ce minți, spuse şeriful, ai venit aici beat, furios şi amenințător şi ai început o luptă pentru nimic.

Adică eu am tăiat, cinci sau şase din cei mai importanți cetățeni ai oraşului, eu cred că de vagabonzi ai oraşului. Dar eu nu am tăiat pe nimeni, fiindcă abia atunci când a apărut, coruptul acesta de şerif, pusesem mâna pe cuțit ca să apăr, iar tot eu trebuie să fiu arestat. Papa mi-a spus întotdeauna să nu mă opun niciodată ofițerului legii şi oricum, şeriful mi-a luat arma, şi dacă atât de mulți oameni s-au plâns, că cică eu i-am bătut, acum sunt destul de confuz. Întotdeauna când am de gând să fac ceva, îmi place să am un loc liniştit şi o mulțime de timp, să mă gândesc.

Deci, primul lucru care m-a trezit la realitate, a fost când şeriful mi-a pus cătuşele şi m-a scos în stradă, cu o mulțime mare de gură cască, care râdeau foarte amuzați. Ajungem la biroul Şerifului, care avea o cuşcă cu bare, îmi scoate cătuşele, mă bagă în ea, şi închide uşa. Am ajuns la închisoare, fără să o văd măcar pe Gloria La Venner. Eram plin de dezgust. Mulțimea se întoarse înapoi la *Cizma de Argint.*

Făcând pariuri pe viața mea, care nu era acum prea roză. Şeriful, puse o bară la uşa, biroului, şi plecă să facă nani, lăsându-mă singur. Eu nu aveam aici decât o pătură, şi o bancă

de lemn. Suprafața era prea îngustă, pentru a dormi cu oarece confort, aşa că am rămas stând ca pe bancă şi aşteptând pe cineva să-mi aducă nişte mâncare.

După un timp, şeriful reveni, se uită în ochii mei şi mă fâstâcii.

— E un lucru bun pentru tine, spuse el, că nu ai omorât pe nici unul din ei. Deci, poate că vom rezolva mai uşor.

— Eu cred că o să mă spânzure dacă nu-mi aduci pe cineva să mă păzească, îi spusei eu. Tot odată trebuie să mor de foame în această închisoare?

— Nu încurajăm infracțiunea în oraşul nostru prin hrănirea criminalilor, spuse el. Dacă vrei să mănânci, dă banii să-ți cumpăr.

I-am spus că nu aveam decât cinci dolari, şi cred că îmi voi plăti amenda cu ei. El zise, că cinci dolari nu vor fi de ajuns să-mi plătească amenda, aşa că i-am dat lui banii pentru a-mi ceva mâncare.

Am aşteptat mult şi bine, şi nu a venit. L-am văzut la biroul lui, sforăind ca o turmă de porci. Apoi auzii pe cineva făcând:

— Pst! la geam în spate.

M-am apropiat, şi m-am uitat afară, era o femeie în spatele închisorii. Luna strălucea ca ziua, şi deşi avea o mantie cu glugă pe ea, putui totuşi vedea că fața ei era îngrozită.

— Sunt Gloria La Venner, îmi spuse ea. Îmi risc viața venind aici, dar am vrut să arunc o privire la omul care era destul de nebun, să-i spună lui Ace Middleton că vrea să mă vadă.

— Dar de ce sunt nebun în privința asta?

— Nu ştii că Ace a ucis deja trei bărbați pentru că a încercat să flirteze cu mine? spune ea. Nu orice om poate îi poate rupe maxilarul lui Ace ca tine, trebuie să fie o pisică rea, dar a fost o nebunie pură să-i spui lui Ace că vrei să te însori cu mine.

— Păi dacă el nu mi-a da timp pentru ai explica, îi spusei eu. Nu eu vreau să mă căsătoresc cu tine, şi nici nu mă interesează ce afaceri face Middleton. Aceasta este o țară liberă.

— Asta am zis şi eu până am început să lucrez pentru el, spuse ea cu amărăciune. Sa îndrăgostit de mine, şi e atât de gelos că nu lasă pe nimeni să vorbească cu mine, mă ține în mod practic, prizonieră şi mă urmăreşte ca un şoim, nu pot scăpa de el, nu mă ajută nimeni. Nici măcar nu vor să-mi închirieze un cal, de la staulul din livadă. Veți vedea că Ace deține cea mai mare parte a oraşului, şi mulți oameni au datorii față de el, ceilalți se tem de el, cred că va trebui să-mi petrec restul vieții sub papucul lui, spuse ea disperată.

— Stai liniştită, că te ajut eu. De îndată ce pot să-i anunț pe prietenii mei, la Goshen să-mi trimită bani pentru a-mi plăti amenda, să pot ieşi din această închisoare, o să te iau la Goshen unde vei întâlni adevărata ta iubire.

— Dragostea mea adevărată? spune ea, cam înspăimântată. Ce vrei să spui?

— Bizz Ridgeway este în Goshen, spun eu. Nu îndrăzneşte să vină după tine, aşa că m-a trimis să te aduc eu.

Nu a spus nimic, de parcă era sub o vrajă, şi apoi vorbii fără suflare.

— Bine, trebuie să mă întorc acum la *Cizma de Argint,* sau lui Ace îi va fi dor de mine, şi începe să mă caute. O să-ți plătesc amenda în seara asta, să ieşi afară.

— Atunci vino la uşa din spate a localului. Aşteaptă-mă în alee. Voi veni la acolo când voi putea să scap.

A spus bine şi a plecat. Paznicul trimis să mă păzească, dormea cu puşca în mână, şi nu se trezise cât am vorbit. Dar sa trezit cam cincisprezece minute după ce ea a plecat. O bandă de bărbați venea pe stradă, urlând şi trăgând, şi el sări în picioare.

— Blesteme! Vine Brant Hanson şi o mulțime de vânători de bizoni, şi au o frânghie, se îndreaptă spre închisoare!

— Ce crezi că urmăresc? l-am întrebat.

— Nu este nimeni în închisoare, numai tu, sugeră el. Şi într-un minut, nu va mai fi nimeni, numai tu şi ei. Când Hanson şi băieții lui sunt beți, nu le pasă pe cine împuşcă!

Apoi, şi-a pus puşca, sa dus la o uşă care dădea spre o alee din spate, şi a fugit.

Deci, aproximativ o duzină de vânători de bivoli, în haine de piele ajunseră lângă închisoare şi bătură în uşă. Văzând că nimeni nu deschide uşa, sau dus în spate, şi s-au uitat pe geam.

— Este el, spuse unul dintre ei. Să-l împuşcăm prin geam.

Dar Hanson le spuse:

— Nu, să facem treaba în ordinea potrivită, iar eu comand.

— Ne propunem să vă atârnăm, un pic! au răspuns cu entuziasm.

— Nu puteți face asta, zic eu. Vă interzice legea.

— Aici legea este Moise Harrison! spuse cel mai mare, numit Hanson.

Apoi, Hanson le spuse:

— Destul cu vorbele, ne-am hotărât să-l agățăm, aşa că să nu mai aud nici un fel de discuții despre asta. O să scoatem, rama de la geam, şi îl scoatem pe acolo, repede, pentru că mă grăbesc să

mă întorc la jocul de poker.

Aşa că au legat o coardă de bare, şi au răsucit mormăind, până când una dintre bare se slăbii la un capăt. Am luat banca cu scopul de a sparge craniul unuia dintre nebuni, când zise bunul mai bătrân.

— Aşteptați, băieți, să nu creăm necazuri. Am văzut pe şerif la local cu banii luați de la cowboy să-i ducă mâncare.

Aşa că au abandonat geamul, şi s-au întors în fața închisorii, eu am sprijinit repede banca pe uşă, şi am alergat la geam şi am scos barele care erau deja slăbite. Am auzit zgomot la uşă şi, pe măsură ce mă chinuiam să trec prin locul unde fuseseră barele, unul dintre ei le spuse: clanța se mişcă, dar uşa e blocată.

Deci, în timp ce alerg în jurul închisorii, mă aplec şi iau puşca aruncată de paznic, atunci când a fugit. Apoi, banca din interior, cade din cauza loviturilor, uşa se deschide şi toți vânătorii încearcă să intre. Ca rezultat, toți au rămas blocați în uşă, şi au început să strige.

— Prieteni a plecat, închisoarea e goală! strigă Hanson.

Apoi cu puşca, m-am întors în față şi i-am obligat pe toți, sub amenințarea puştii să intre în cuşcă, i-am încuiat şi am alergat în spate la geam. Hanson încercă să scape pe gaură, aşa că l-am lovit în cap cu puşca, iar el căzu înăuntru urlând.

— Ajutor! Sunt rănit mortal!

— Termină cu acest urlet nesimțitule, îi spusei eu. Aruncați toți pe rând, armele pe gaura de la geam.

Nu ştiau că puşca era goală, aşa că le-au aruncat grămadă în grabă şi s-au aşezat. Am luat două pistoale şi le-am pus în centură.

— Dacă unul dintre voi, îşi va scoate capul pe această gaură, mai repede de o oră, el va răsufla pentru ultima oară.

Apoi m-am strecurat înapoi în umbră, şi m-am îndreptat spre staul, unde aveam calul.

Omul de la grajd, citea un ziar la un felinar, şi mă privi surprins ştiind că sunt în închisoare. Am ignorat această privire, şi i-am spus să-mi pună căpăstrul pe capul calului meu şi a încă unui cal.

— Aşteptați un minut! spune el. Am auzit că te-ai luptat cu Ace Middleton, pentru Gloria La Venner. Atunci înseamnă că ai luat acest al doilea cal pentru ea?

— Da, aşa este, zic eu.

— Ei bine, eu sunt un prieten al lui Middleton, spune el, şi nu voi închiria nici un cal în acest caz.

Apoi mi-a spus-o:

— O să-mi pun mâna pe tine.

Trase un cuțit Bowie, am vrut să-l împuşc, dar m-am răzgândit, şi l-am lovit cu coada unei lopeți, aflate în apropierea mea, prăbuşindu-se brusc fără nici un cuvânt. Aşa că l-am legat şi l-am rostogolit sub o cuvă de ovăz. De asemenea, am scos un cal şi am reuşit să găsesc pe cel mai bun. Am aşezat şaua, legând-o bine pe spatele calului, am încălecat pe calul meu, luând pe celălalt de frâu, şi am pornit spre *Cizma de Argint*, întrebându-mă cât timp le-ar lua la vânătorii de bivoli, pentru a afla că a fost un bluf. Am oprit în alee în spatele *Cizmei de Argint*, am legat caii, m-am apropiat de uşa din spate, aruncând o privire înăuntru. Gloria era acolo. Ea sa apropiat şi am simțit-o tremurând.

— Credeam că nu vei veni niciodată! zise ea, şoptit. Va fi timpul pentru cântecul meu din nou, în doar câteva minute... Am aşteptat aici de când am plătit amenda dvs. Ce ați stat atât de mult? A spus că te lasă, de îndată ce i-am dat banii.

— Nimeni nu m-a scos afară, mormăi eu. Câțiva prieteni m-au scos afară. Haideți, să nu pierdem timpul.

Am condus-o la cai, şi i-am dat frâiele.

— Am o datorie de rezolvat înainte de a pleca din oraş, am spus. Plecați şi aşteptați-mă în acea pădure, aflată la est de oraş. Voi fi curând, şi eu acolo.

Aşa că a plecat, iar eu am urcat pe calul Căpitanul Kidd. L-am călărit până în fața *Cizmei de Argint,* l-am legat de cârligul de afară, şi am intrat. *Cizma de argint* era aglomerată. L-am văzut pe Ace plimbându-se, neliniştit ca un tigru negru mare, glumind şi lovindu-i pe cunoscuți pe spate.

Toată lumea era neatentă, nimeni nu m-a observat când m-am oprit în uşă, aşa că am tras ca vânătorii de bivoli, şi l-am lăsat pe Barman fără oglinda din spatele barului. Barmanul răcnii, privind la sticla care zburase spre toată lumea, care se învârtea strigând neştiind ce sa întâmplat. Ace îşi scoase țigara din gură şi zise cu ochii sclipind de furie:

— E din nou cowboyul ăla!

Dar toți au văzut armele mele şi s-au îndepărtat, cu excepția criminalului cu cicatrice, care m-a lovit cu coada de la mătură, şi care sub vestă, după armă. Aşa că l-am împuşcat în umărul drept, şi a căzut în spatele unei mese rotunde.

Am început să împrăştii generos, mulțimea cu plumb fierbinte. Unii au trecut prin sticla de la geamuri şi uşi, iar altele au ieşit prin uşile laterale, iar alții au prins uşa din spate în zborul lor.

De asemenea, pe lângă oglinda din spatele barului, am spart nişte lămpi agățate, şi am spart cele mai multe sticle de pe rafturi.

Ace se ridică în spatele unui butoi de bere, şi deschise focul asupra mea, dar îşi arătă lipsa de apreciere a locului ales pentru a mă ataca, adică sub o lampă suspendată. Am tras în tavan şi lampa ia căzut în cap, şi ar fi trebuit să-l auziți pe el, când uleiul încins din lampă se scurgea pe gâtul lui nemilos.

El se îndreptă spre uşă, ştergându-şi gâtul cu o mână şi încercând să mă împuşte cu cealaltă, forțându-l să meargă prin labirintul din spate. A căzut şi sa mişcat ca un taur cu coada aprinsă într-o poartă de gard.

— Ai ce ai căutat ucigaşule! spusei cu pasiune.

— Cruță-mă! urla zgomotos.

— M-am întors înapoi pentru toată durerea şi umilința pe care am suferit-o în această zi de la tine şi nelegiuiții tăi…

În acest moment, un barman se ridică din spatele unei mese de biliard cu o puşcă tăiată, dar l-am împuşcat în mână, înainte ca el să-l poată apăsa cocoşul armei, iar el a căzu pe spate, strigând:

— Mi-ai distrus viața!

Apoi auzii, strigând pe cineva:

— Stai, în numele legii! Mă uitai în jur şi văzui pe acel şerif, numit Santry cu o armă în mână.

— Te arestez din nou! strigă el a. Dă-te prins!

— O să-ți dau jos capul jos de pe umeri, am răspuns eu. Nu eşti şi nu ai nici să fii şerif. Ai jucat cărți cu cei cinci dolari pe care ți i-am dat pentru mâncare, iar banii pe care doamna La Venner ți ia dat, şi nu mi-ai dat drumul, mai mult ai da cheia pentru vânătorii, care voiau să mă spânzure. Nu eşti nici o lege. Şi tu eşti un şerif corupt şi afurisit. Acum ai o armă în mâna ta, ca şi mine. Începi să tragi sau să o arunci jos!

— Stai, a strigat: Nu trage! şi a aruncat pistolul ridicând mâinile.

Am văzut că are cuțitul şi încă un pistol în buzunar, aşa că i le-am luat de la el, şi am aruncat banii care erau pe masa de biliard şi le-am spus:

— Dații înapoi vânătorilor de bivoli.

Dar, brusc a scos un 38 pe care-l purta sub braț, şi a tras spre mine, aruncându-mi pălăria, din cap, apoi sa întors şi a alergat la capătul barului, aplecat cu capul în jos. Aşa că am apucat puşca barmanului, am pus pistoalele în tocuri, şi am privit spre locul unde se ascunsese aşteptând să iasă la vedere.

El a început să ceară iertare, târându-se pe burtă prin spatele barului, aşa că am aruncat puşca prin roata ruletei şi am ieşit afară, lăsându-l pe Ace, pe barman şi pe şerif plângând şi târându-se pe podea. Eram plin de dezgust față de felul în care plângeau, cei odată atât de vitejii şi secondații de scursorile din serviciul lor. Am ieşit pe stradă atât de brusc, încât cei care se ascundeau în spatele caselor, pentru a mă împuşca când ieşeam, au fost luați prin surprindere, câțiva au început să tragă, prost şi pentru ultima oară, iar alții au aruncat armele şi au luat-o la călcâie.

Am ajuns la Căpitanul Kidd, am încălecat, şi m-am îndreptat spre est pe stradă, ignorând loviturile trase spre mine de pe aleile întunecoase. Adică, i-am ignorat, cu excepția cazului în care am tras în timp ce alerga, şi astfel primarul şi-a lăsat lobul urechii drepte, în urmă în timp ce fugea.

Ei bine, când am ajuns la marginea pădurii, nu era nici urmă de Gloria, dar era o bilet prins pe un copac pe care l-am luat şi am citit la lumina lunii. Acesta menționa:

Dragă texanule:

Prietenul tău tea păcălit. Nici măcar n-am cunoscut pe nimeni numit Bizz Ridgeway. Dar iau această şansă de a ieşi de sub controlul lui Ace. Mă îndrept spre Trevano Springs şi voi trimite din nou bilet de acolo. Mulțumesc pentru tot.

Gloria La Venner.

Am ajuns la Goshen, încercând să am răbdare, după ce am făcut-o tot drumul. Bizz Ridgeway se afla la barul Mustangului spaniol, iar când m-a văzut, a devenit palid, a vrut să fugă pe geam, dar l-am prins.

— Nu vrei să-mi mai spui minciuna despre tine şi Gloria La Venner? Încercai să mă dai gata?

— Ei bine, spune el, să-ți spun adevărul, Breck, a fost cum am zis. Eram îndrăgostit, venit de la război, voiam să o iau cu mine, dar nu şi ea, aşa că aş fi avut un noroc mai clar cu Betty Wilkinson. Ştiam eu despre Ace Middleton şi Gloria, şi mi-am dat seama cum va ieşi treaba dacă te-aş fi trimis acolo, dar nu trebuie să te superi, că nu am realizat nimic, că te-am trimis din calea mea, Betty e deja căsătorită.

— Ce? am țipat.

— Da, răspunse el, instinctiv. Da! repetă el din nou. El a profitat de absența ta pentru ai răspunde la întrebare şi ea a

acceptat-o şi sunt pe drum spre Kansas City pentru luna de miere. Nu a avut niciodată curajul să o facă atunci când erai tu în oraş, pentru că le era frică de tine. Ei vor să trăiască în Est, pentru că le este prea frică de tine că te întorci.

— Care, cine este nesimțitul? Am țipat, tremurând de nervi.

— Rudwell Shapley Jr., spuse el. Totul a fost vina…

În acest moment am dat drumul lui Bizz Ridgeway. Eu, de asemenea, sfidez critica care era îndreptată împotriva acestei acțiuni perfect regizată. O femeie cu o inimă de piatră, nu are statornicie niciodată, şi niciodată un bărbat nu poate descoperii întunecimea sufletului ei.

SFÂRŞIT